

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ Βασίλης Ζήρας

Η χρησιμότητα των πρώην...

Έχει δίκιο ο πρώην πρωθυπουργός Κ. Καραμανλής. Εάν η παρακολούθηση του κινητού του Νίκου Ανδρουλάκη έγινε με πρωτοβουλία της κυβέρνησης και όχι εν αγνοία της, όπως διαβεβαιώνει ο Κυριάκος Μητσοτάκης, τότε είναι κακό για τη χώρα και τους θεσμούς, αλλά και πολιτικά ανόητο.

Συνήθως, αν όχι πάντα, οι πολιτικές ανοπίες κάνουν κακό στη χώρα και στους θεσμούς. Για παράδειγμα, αν αλλάξεις τον τρόπο καταγραφής των αμυντικών δαπανών στα λογιστικά βιβλία του κράτους προκειμένου να δημιουργήσεις δημοσιονομικό χώρο για παροχές, είναι και πολιτικά ανόητο και κακό για τη χώρα. Εμφανίζεις τη χώρα λαθρεπιβάτη στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση, εταίροι και αγορές την αντιμετωπίζουν με καχυποψία και απαξίωση. Εντείνεις τις προϊούσες δημοσιονομικές ανισορροπίες, αναβάλλεις τις αναγκαίες μεταρρυθμίσεις, ώστε η ονομαστική σύγκλιση με την Ευρωζώνη να εξελιχθεί σε πραγματική σύγκλιση. Κακό και πολιτικά ανόητο, γιατί κάποια στιγμή μπορεί να έρθει η Eurostat και να πει ότι ορθώς καταγράφονταν στο παρελθόν οι αμυντικές δαπάνες.

Άλλο παράδειγμα. Ενώ τα σύννεφα πάνω από την παγκόσμια οικονομία προοιωνίζονται μια μοναδικής έντασης καταιγίδα, υποστηρίζεις πως η ελληνική οικονομία είναι αδιάβροχη (ή θωρακισμένη), συνεχίζεις το δημοσιονομικό ξεχειλίσμα και διαβεβαιώνεις όσους σε κοιτούν καχύποπτοι και ανήσυχτοι πως το έλλειμμα είναι λίγο κάτω από 6% του ΑΕΠ, ενώ στην πραγματικότητα είναι πάνω από 16%. Η χώρα πέφτει στον τοίχο με το πόδι στο γκάζι και χρειάζεται πάνω από μια δεκαετία για να συνέλθει, έχοντας καταβάλει ένα τεράστιο κοινωνικό και οικονομικό τίμημα.

Στη διάρκεια αυτής της δεκαετίας οι πολίτες της χώρας και οι θεσμοί της εξάντλησαν τα όρια των

αντοχών τους, λαϊκιστές λατρεύτηκαν και μάγοι ξεπούλησαν τα πολιτικά ματζούνια της εύκολης και ανώδυνης θεραπείας. Αναπόφευκτο. «Σε τέτοιου είδους καταστάσεις, η κάθαρση επέρχεται μόνο εφόσον αποσαφηνιστούν πλήρως», όπως είπε ο Κ. Καραμανλής. Στην περίπτωση της χρεοκοπίας, τα πράγματα δεν επώθησαν με τ' όνομά τους, δεν αποσαφηνίστηκαν οι αιτίες πριν αναζητηθούν οι προσήκουσες λύσεις.

Συνήθως, αν όχι πάντα, οι πολιτικές ανοπίες κάνουν κακό στη χώρα και στους θεσμούς.

Αλλά γι' αυτό είναι χρήσιμοι οι πρώην πρωθυπουργοί. Γι' αυτό η Πολιτεία τους θέλει στη Βουλή, χωρίς να χρειάζεται να κυνηγήσουν σταυρούς. Για

να παρεμβαίνουν σε κρίσιμες στιγμές με το κύρος και την εμπειρία τους, χωρίς τους περιορισμούς και τις σκοπιμότητες της καθημερινής –και μίζερης συχνά– πολιτικής αντιπαράθεσης. Στη διάρκεια εκείνης της δύσκολης δεκαετίας, άλλοι το έκαναν και άλλοι προτίμησαν την αφωνία.

Έχει δίκιο ο πρώην πρωθυπουργός πως το θέμα των τηλεφωνικών παρακολουθήσεων «είναι τόσο βαρύ και σοβαρό που δεν επιτρέπεται ούτε αντέχεται να μείνουν σκιές ιοβόλες για τη δημοκρατική ομαλότητα». Και αφού το διακύβευμα είναι η δημοκρατική ομαλότητα, ορθώς μίλησε ο ίδιος, ανοιχτά και δημόσια και όχι μέσω κύκλων. Οπως ακριβώς έκανε και στην υπόθεση Novartis. Ή μήπως όχι;

ΣΚΙΤΣΟ ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΠΕΤΡΟΥΛΑΚΗ ΣΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

DOCUMENTO Πέτρος Φιλίππου

Μα, φυσικά Τσίπρας...

Μα, φυσικά Τσίπρας...

Το ψευτοδίλημμα «Τσίπρας ή Μητσοτάκης», που έθεσε ο πρωθυπουργός από τη ΔΕΘ, επιχειρώντας να αφυπνίσει δεξιά αντανάκλαστικά ενός συντηρητικού ακροατηρίου του μεσαίου χώρου, φαίνεται ότι τελικά ήταν ένα πολιτικό αυτογκόλ.

Γιατί όσο κι αν τα συστημικά ΜΜΕ κατασκευάζουν την κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα σύμφωνα με τις επιταγές του Μεγάρου Μαξίμου, όσο και αν πασχίζουν οι ακριβοπληρωμένοι πρωθυπουργικοί επικοινωνιολόγοι να παρουσιάσουν τον Κυριάκο Μητσοτάκη ως υπερ-επιτυχημένο πρωθυπουργό, οι χαραμάδες αδέσμευτης ενημέρωσης και η πραγματικότητα, όπως τη νιώθουν οι πολίτες στο πετσί τους, δίνουν στο ψευτοδίλημά του άλλη απάντηση από αυτή που ο ίδιος θα ήθελε.

Στην κοινωνική συνείδηση ο Κυριάκος Μητσοτάκης έχει ταυτιστεί με ορισμένες από τις πιο ακραίες μορφές παρεμβατισμού στο κράτος δικαίου, με το σκάνδαλο των υποκλοπών και τις ανήκουστες δικαιολογίες για να δικαιολογηθούν τα αδικαιολόγητα, με την

πρωτιά στις απώλειες από την πανδημία, την πρωτιά στην ενεργειακή φτώχεια και τα δώρα δισεκατομμυρίων στους παρόχους, την πρωτοφανή συρρίκνωση της ελευθεροτυπίας με την ντροπιαστική «λίστα Πέτσα» και τις διώξεις ερευνητών δημοσιογράφων και με την άγρια καταστολή του φοιτητικού κινήματος. Έχει ταυτίσει το πρόσωπό του με τα δισεκατομμύρια των απευθείας αναθέσεων, τη στεγαστική κρίση αλλά και την καταδίκη της Συμφωνίας των Πρεσπών, που με μεγάλη ανακούφιση αξιοποίησε μόλις ήρθε στην κυβέρνηση.

Με τόσα «επιτεύγματα» μέσα σε τρία χρόνια, το ρητορικό ερώτημα που απύθνητο από το βήμα της ΔΕΘ παραμένει εντελώς... ρητορικό: Τσίπρας ή Μητσοτάκης; Μα, φυσικά Τσίπρας! Γιατί στα τέσσερα χρόνια της διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, εν μέσω Μνημονίων και ασφυκτικής επιτροπείας, ο Τσίπρας κατάφερε να δημιουργήσει δημοσιονομικό απόθεμα 35 δισ. ευρώ, για τη στιγμή που θα ήταν δύσκολη η προσφυγή της χώρας στις αγορές, επέλεξε την καθαρή έξοδο από τα Μνημόνια και όχι την πιστοληπτική γραμμή του

ESM, δηλαδή ένα νέο Μνημόνιο με σκληρά μέτρα, και ρύθμισε το ελληνικό χρέος με τρόπο που διασφαλίζει τη βιωσιμότητά του και δημιουργεί έναν καθαρό διάδρομο για τη χώρα μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του 2030. Το κοινωνικό κράτος στηρίχθηκε ώστε να προσφέρει ανακούφιση σε χιλιάδες συμπολίτες μας, η ανεργία μειώθηκε και οι ελεγκτικοί μηχανισμοί έλεγξαν αυθαίρετες εργοδοτικές συμπεριφορές.

Είναι λοιπόν πολιτικό αυτογκόλ το ψευτοδίλημμα που έθεσε ο πρωθυπουργός. Και το έθεσε γιατί ο βοναπαρτισμός και η αλαζονεία του τον εμποδίζουν να πιστέψει ότι ο ελληνικός λαός έχει μνήμη και κρίση. Θεωρεί αδύνατο ότι αυτός ο λαός, ύστερα από δέκα χρόνια Μνημονίων και δύο πανδημίας, μπορεί ακόμη να στέκεται όρθιος και να σκέφτεται καθαρά. Ότι μπορεί, μέσα στη δύσκολη καθημερινότητα που η κυβέρνηση Μητσοτάκη διαμόρφωσε, να διακρίνει το σωστό από το λάθος, το δίκαιο από το άδικο. Ο κ. Μητσοτάκης θα αποδειχθεί λάθος στις υποθέσεις εργασίας που κάνει. Αυτό θα φανεί όποτε και αν αποφασίσει να πάει σε εκλογές.